

— Колкото и да гледамъ на Божия свѣтъ, все не мога да разбера, кжде изчезнаха онѣзи прекрасни времена, когато мечката-разбойникъ, заедно съ хищния вълкъ сж пасли игриви агънца покрай гората, когато силниятъ орелъ е водѣлъ нѣжна дружба съ страхливия заякъ, когато пълзящата змия се е цѣлувала съ бѣло-снѣжната гълъбица, когато на свѣта никой не е чувствувалъ умраза къмъ другиго....

Старикътъ наведе глава, въздъхна и пакъ подзе:

— Тогава, изглежда, смъртта сама е бѣгала отъ щастливитѣ хора. Тогава се е живѣло на земята така свободно, че не е било лесно да се намѣри старецъ, който да е очаквалъ смъртта като щастие....

„Когато бѣхъ още малко дете, не веднажъ съмъ слушалъ отъ старитѣ хора, че въ онѣзи блажени времена въ цѣлия Хацегъ¹⁾ не е имало ни високи планини, ни дълбоки мрачни долове; че кждето и да погледнешъ, на ширъ и на дължъ, навсѣде се е разтирала равна долина и сочна трева съ цвѣта е покривала като килимъ това поле. И тамъ дето сега Стурулъ²⁾ се бѣлѣе на глава съ сива мѣхната шапка всрѣдъ облацитѣ, като исполинъ всрѣдъ джуджета, — нѣкога си се заселилъ огроменъ великанъ.

„Като мене той пасѣлъ стада овни по хълмоветѣ, и се хранѣлъ съ млѣко отъ игривитѣ кози и кроткитѣ овце. А преди изгрѣвъ всѣки день той ходилъ въ гората да си събира ягоди за обѣдъ. Живѣлъ той волно на свобода и кроткиятъ старецъ не можалъ да предвиди бедитѣ, които го очаквали. „Свещено слънце! молѣлъ се великанътъ горешо, като посрѣщалъ сут-

¹⁾ Хацегъ — областъ въ Ромъния.

²⁾ Стурулъ — планински връхъ въ Ромъния.